

Minne brev til Nero !

Nero, å, åh, Nero, jeg savner deg så. Du ble avlivet for to måneder siden, bare to år gammel.

Tomheten og stillheten etter deg er trykkende, og jeg føler meg fortsatt helt tom innvendig. Det er som en bit av meg døde sammen med deg.

Selv om du var syk i et halvt år på forhånd kom likevell din død som et sjokk på meg.

Vi skulle til en hudspesialist i Bergen, og håpet på at hun kunne finne ut hva som feilte deg. Det klarte hun ikke, men foreslo å begynne på Kortison som over tid ga deg muskelsvinn, og ville gjøre at du kom til å dø av deg selv etter noen måneder, var ikke holdbart for noen av oss.

Men du var så alt for ung til å dø.

Livet lå jo foran deg, og vi hadde så mange planer sammen. Du var stor og sterk, og ville kunne bære utrolige 20 kg. i kløv. Nero du var både Hd, og Ad fri, og derfor trodde jeg at du hadde et lagt og godt liv foran deg. I sommer skulle vi på flere lange teltturer sammen, da du var blitt gammel nok til å kløves.

Du hadde lært deg flere triks og kunster enn noen annen hund jeg har hatt. Du likte ikke å terpe opp igjen øvelser som skulle finpusses, men elsket å lære nye ting.

Til å begynne med var du svært tung å trene opp, du var ukonsentrert og lite interessert i godbiter, men etter hvert, fikk du sansen for å lære øvelser, og kunster.

Du gav meg så mye, både av hengivenhet og av kjærlighet. Du var så opptatt av at jeg skulle være enig i det du gjorde. Og så ofte bort på meg om jeg var enig.

På turer var du hele tiden like ved meg. Du gikk aldri langt i fra, for å snuse, og det var svært beroligende. Alltid når jeg ropte på deg kom du styrtende.

Gjeterinstingtene dine kom til syne når vi passerte biler på veien. Jeg tror du så på bilene som utbrytere fra en flokk, og ønsket å stille deg på tvers foran bilene for å stoppe dem. Dette var en så farlig tendens at jeg våget ikke la deg gå fri ved fot langs veien. Selv om jeg fikk dempet ned det instinktet, vågde jeg ikke å stole på at du ikke ville prøve. Jeg så at lysten din til å stoppe bilene økte med bilenes fart.

Men i terrenget fikk du alltid gå løs. Du kom når jeg ropte selv om du så hjort, og hadde lyst til å følge etter. Sauer var du derimot redd. Jeg hadde hver gang vi så sau sakt fy. Og det var nok til å gjøre deg redd for sau. Når du oppdaget sauene før meg, kom du bort til meg, og hjemte deg bak meg.

Men fugler som fløy, likte du å løpe etter. Jeg så deg mer enn en gang jage etter måker som fløy utover vannet. Du la deg på svøm, og tengte tydeligvis ikke på at du måtte svømme tilbake igjen også. Mer enn en gang så jeg at du hadde problemer med å komme i land, og det var på grensen til at jeg kastet meg ut i vannet etter deg.

En dårligere svømmer enn deg skal man lete lenge etter. Helt til du var over året, strevde du med en loddrett svømmestil, som rett som det var fikk deg til å steile i vannet, og forsvinne under vannskorpen.

Etter mye trening klarte du å få til en mer tilnærmet normal svømmestil, men du lå alltid litt for bratt i vannet, som ble bemerket av mange.

Du var en utrolig myk og forsiktig hund, til tross for det barske og røffe utseende. Det var aldri nødvendig å irrete sette deg med handmakt. Du var så redd for å bli mislikt, at et enkelt nei var mer enn nok.

Ja du var en riktig pyse til sine tider, hvor du skrek for det minste sår, eller kutt. Jeg husker en gang du fikk et lite kutt i foten, du oppførte deg som om foten skulle være knekt. Sprøyter var din store skrekk, du kunne pistre lenge etter du hadde fått deg et stikk fra veterinæren.

Du hadde nok også et snev av høydeskrekk.

Jeg kommer til å huske deg for, din varme følelse for andre dyr som var mindre enn deg.

I sommeren 96 traff vi på en revealp. Du satte etter den, og mens jeg ropte på deg, tenkte jeg stakkars rev, nå er det ute med den. Da jeg tok dere igjen, hadde reven satt seg ned, og du sto over den og sleiket den forsiktig fra topp til tå. Den lille skjønningen så våt og forfjamset ut.

Senere på tur fant du en skadet spurv. Du sleiket den og la deg ned ved siden av fuglen, og nektet å gå videre uten den.

Jeg tok fuglen med, og gikk hjemover. Før vi var hjemme døde spurven i hendene mine. Da fant jeg ingen mening i å dra på den, og la fuglen derfor fra meg. Du la deg straks ned ved siden av fuglelen, snuste på den, og pistret. Du var ikke til å rikke vekk fra den lille døde spurven. Så jeg bar den med meg hjem, og begravet den i hagen, mens du så på.

I mange dager etterpå, når du ble sluppet ut for å gjøre fra deg, kunne jeg finne deg stående over graven til fuglen, med nesen vendt ned mot jorden. Slik kunne du stå i flere minutter av gangen.

Jeg skulle ønske at jeg viste hva du tenkte når du sto slik. Slike episoder fikk meg til å tenke på om jeg ikke undervurderte dine følelser og tanker.

Vi hadde også kaniner på den tiden. Når vi skulle stelle kaninene satte du deg alltid mitt inn i det store beiteburet og sleiket de kaninene som var nærmest deg. Du var så forsiktig at de fleste var ikke redd for deg.

Du var jo også med når jeg hadde en av kaninene løse, for at de skulle få litt mosjon. Nero du var en kjernekar, og passet omhyggelig på at du ikke tråkket på dem. Du la deg gjerne ned ved siden av kaninene mens de gresset. Ingen katt eller andre dyr kunne gjøre kaninene noe så lenge du var tilstede.

To av kaninene våre døde, du sørget over dem, og nektet å spise i 3 dager. Nero du gikk ofte bort til de tomme burene og så uforstående på dem.

Den omtanken du hadde for andre dyr, synes jeg var helt unik. Jeg har aldri opplevd noe lignende med noen andre hunder jeg har hatt. Jeg sa ofte at du ville ha blitt en god far, men du fikk aldri muligheten til å prøve deg i den rollen.

Som hvalp var du flink til å omgås andre hunder. Men når du var ca 1,5 år ble du bitt av en Hvitten-terrier i det du passerte den. Siden da ble du mistenksom mot andre hannhunder, og rasende på den hunden som bet deg.

Du trengte også litt tid til å bli fortrolig med fremmende. Folk som absolutt ville klappe deg, skremte deg, og du ble utrygg. Jeg tror at det kom av at du var spesielt signalfølsom. Du la slik vekt på kroppsspråk, og forsto ikke at vi mennesker kan være litt slurvet og klønete slik.

Dette førte til at du hadde lett for å knurre til folk som stirret på deg, og som prøvde å ta på deg.

Jeg må si at det gjorde vondt langt inn i hjerteroten, at folk ikke så hvilken herlig personlighet du hadde. De hadde lett for å se på deg som en litt sur stor ragget hund.

Men de du først ble kjent med, så du på som en av familien, og ble synlig lei deg når de dro. Og du glemte aldri en person som du først hadde blitt kjent med.

Du la all din sjel i alt du foretok deg. Du elsket å spore, jo lengre spor jo bedre, gjenstandene i sporet, var derimot av mindre interesse for deg.

Når vi syklet ga du alt du hadde av styrke og utholdenhet. Du dro meg og sykkelene opp alle bakker, og i kortere strekk kunne du holde følge med en traktor i motbakker. Jeg ble helt bortskjemt, og behøvde ikke trø i det hele tatt. Men jeg klarte ikke å få deg til å bevege deg saktere. Det resulterte i at vi ikke kunne sykle så langt, da du brukte opp kreftene dine, når du ga alt.

Du var en betryggelse å ha med på svømmetur, da du hele tiden svømte inntil meg. Skulle jeg få krampe eller lignende var det bare å la deg slepe meg inn til land.

Du var også en god vakthund, jeg kunne gå trykt med deg. Ingen kunne legge hånd på meg så lenge jeg hadde deg med.

Du var så tålmodig, og lett å ta med over alt. Du ventet i bilen eller hjemme på meg. Du laget så lite problemer og tull.
Selv som valp, var du eksemplarisk.

Det siste halvåret ble du dårlig, og fikk sår over hele kroppen, hårene dine falt av. Det var så vondt å ikke kunne hjelpe. Jeg ville ha gjort hva som helst for deg. Men det var ikke noen medisin som kunne hjelpe deg.

Åh Nero, du hadde en så fin personlighet, som jeg savner slik. Du var ikke perfekt, men det er ikke noen levende individer.

Men du var min venn, min beste venn. Jeg savner deg slik.

Du betydde så enormt for meg.

Du fikk et så alt for kort liv Nero. Det var så mye som ble værende ugjort, så mange steder jeg ville ha vist, og utforsket sammen med deg.

Du var en god venn, og jeg har mange fine minner om deg.

Takk for at jeg fikk bli kjent med deg.